

haft en jævn Levetid og ikke er bleven behersket og undertrykt af andre Folk eller andre Folkeslags Kultur, men ud over det, man saaledes ad rent sproglig Vej kan dokumentere, have vi ikke andre Hjælpe-midler til at undersøge vor Betydning og vor Stilling til det fælles europæiske Aandsliv end de Samlinger, som nu findes nede paa Nationalmuseet. Der kan let komme et Tidspunkt — særlig nu i disse Dage kan man let tænke sig det — hvor det er af Vigtighed, at vi for den øvrige Verden kunne fremlægge de Vidnesbyrd, som vi mene at kunne raade over, om Folkets Selvstændighed og Folkets Ejendommelighed. Der findes intet Land i Verden, hvis Aandsliv eller Kultur er upaavirket fra andre Lande, og saaledes er det heller ikke med den danske Kultur. Ogsaa den er i mange Henseender paavirket fra fremmede Stater, der findes intet Land, hvis Kultur er selvstændigt i den Forstand, at den er ganske uberørt; men et Folks kulturelle Selvstændighed viser sig i to Ting, dels i den Maade, hvorpaa man bearbejder de Tilskyndelser, der hentes fra Udlandet, og dels de Nydannelser, som ere opstaaede i selve Folket, og som fra dette trænge frem og komme til at stemple visse Dele af Aandslivet i Udlandet paa samme Maade, som Folket har hentet andre Dele af sit Liv derfra. Altsaa, dels Selvstændigheden i Bearbejdelsen og dels de kulturelle Nydannelser ere Vidnesbyrd om og bestemme Folkets Ret som selvstændigt Folk. For at vidne i begge Henseender have Samlingerne dernede meget stor Betydning. Der er i vore Dage en stigende Tendens til Internationalisme. Det kan ikke undgaas, Kulturen bliver mere og mere fælles, man kører med Jærnbane i det ene Land som i det andet, man sejler med Dampskibe det ene Sted som det andet, Veksel- og Obligationsforhold, Omsætningsforhold og lignende, alt dette bliver fælles for den store Verden. Vil man bygge en Vævefabrik, er det ganske ligegyldigt, i hvilket Land man vil bygge denne Fabrik, den bliver ens af den simple Grund, at skal en Maskine væve, bliver det den samme Maskine, nemlig Vævemaskinen, og det er ganske ligegyldigt, hvilke Folk det er, der have med den at gøre, den arbejder paa selvsamme Maade overalt. Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver bliver ens i hele den civiliserede Verden, der uddanner sig internationale Institutioner som f. Eks. Røde Kors, Verdenspostforeningen i Genf og flere andre, der udvikler sig en international Lovgivning, Folkerettens Omraade

bliver efterhaanden større og større, fra oprindeligt kun at have drejet sig om Krigs- og Fredsforhold begynder den at gribe om sig paa flere forskellige Omraader. Man fristes undertiden til over for denne Internationalisme i kulturel Henseende at gøre det Spørgsmaal, om Folkeslagenes og Nationernes Særpræg nu er ved at gaa til Grunde, og om vi nærme os det Tidspunkt, da den almindelige Broderlighedstanke kan komme stærkere frem og om særlig de smaa Nationers Særpræg blive slugte af det større Liv rundt omkring i de store Lande. Vi maa besvare dette Spørgsmaal med nej. Samtidig med, at Internationalismen er stigende paa alle disse Omraader, jeg har nævnt, og paa flere, vedbliver den ejendommelige Maade, hvorpaa de enkelte Folkeslag modtage og bearbejde Kulturbevægelserne og selv producere dem, at være præget af Folkekarakteren, og vi faa det bedste Vidnesbyrd om Folkekarakterens Beskaffenhed, naar vi se hen til Folkets Videnskab og Folkets Kunst. I et Lands Videnskab og Kunst kommer et Lands Særpræg til sin stærkeste Ret, og det er ikke saa underligt, fordi det er det nationale Aandsliv, som der er tilspidset, som der er koncentreret i sin stærkeste Fylde. Der er intet Sted, hvor det giver sig saa fyldigt og koncentreret Vidnesbyrd som i Videnskaben og Kunsten. Vi kunne derfor ved at gennemgaa de forskellige Landes Forskning og Kunst paavise de Bidrag, som disse Lande ere komne til at give til Fælleskulturen og derigennem have givet Landet Ret til at hævde sig som selvstændigt og hævde sig lige over for de Bestræbelser, som kunne fremkomme fra anden Side for at reducere Landets og Nationens Betydning til at være omtrent intet eller til at være et Aftryk af det, der er kommet frem andetsteds fra. Folkets Selvstændighed viser sig altsaa dels i den selvstændige Maade, hvorpaa man bearbejder, hvad der er begyndt i andre Lande, og dels i de Nydannelser, der ere udgaaede fra Folket, i dette Tilfælde det danske Folk, og som have baaret sig frem og trængt sig ind som en Del af Aandslivet og Kulturen i fjernere Lande. Hvis vi nu gaa ned paa det oldnordiske Museum en Dag, ville vi der finde rigelige Vidnesbyrd om, at allerede i Sten- og Bronzealderen har vort Folk indtaget en meget selvstændig Stilling i Forhold til de omgivende Folkeslag. Vi have vor Sten- og Bronzealderskultur direkte fra de store Kulturcentre omkring Middelhavet. Der